

zbytečného průtahu přistoupila na žalobcovu nabídku. Když toho ne učinila, nebyl žalobce vázán svým návrhem, a není oprávněna výtká, činěná mu v tom směru prvním soudem, že v červenci 1921, tedy téměř po uplynutí jednoho roku, kdy žalovaná byla ochotna přijati jeho nabídku, vzhledem k mezitím nastalému poklesu marky to odmítl, a jde tento pokles na vrub liknavé žalované. O tom, že nemají místa ustanovení mírové smlouvy St. Germainské, jichž první soud se dovolává, zejména čl. 203 a 206, netřeba se šířiti, neboť žalobce není a nikdy nebyl majitelem bankovek, vydaných rakousko-uherskou bankou, nebo titrů nezajištěného rakouského státního dluhu, jak ustanovení ta předpokládají. Dle toho, co vyloženo, má žalobce proti žalované nárok na 44.000 Kč. Na účet této pohledávky vyplatila mu žalovaná 10.000 mk.; tuto částku, přepočítanou na koruny československé, nutno sraziti z dluhu 44.000 Kč. Ovšem nemůže se přepočítání státi dle nynějšího kursu německé marky, dle něhož by částka 10.000 mk. představovala nepatrný zlomek haléře, nýbrž dle kursu v době vyplacení (podle korespondence asi v říjnu 1920), jak žalobce v dovolacím spise sám uznává a navrhuje. Takto zjištěnou částku korun československých dlužno odečísti od 44.000 Kč, a pouze k zbytku korun československých lze odsouditi žalovanou. Ježto nižší soudy se svého právního stanoviska nezjistily, kdy žalovaná vyplatila žalobci oněch 10.000 mk, aniž tehdejší kurs německé marky (poměr marky k československé korun), jest v těchto směrech nezbytně třeba doplniti řízení, což se ovšem bez jakýchkoliv obtíží může státi v druhé stolici.

Čís. 3706.

Byla-li krycí koupě provedena v cizí měně a kupní cena smluvena v Kč, dlužno smluvenou kupní cenu přepočísti na cizí měnu zpravidla dle kursu ke dni koupě.

Úmluva, že pro případ odepření povolení k vývozu zboží do ciziny bude zboží dodáno v Československé republice, nepřiči se předpisům, zakazujícím vývoz bez řádného povolení.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1924, Rv I 1706/23.)

Žalující terstská firma koupila dne 5. srpna 1919 od žalované pražské firmy zboží a, ježto žalovaná zboží nedodala, kryla se kupitelka dne 5. srpna 1920 v Terstu. Žalobě o náhradu konkrétní škody, již žalobkyně vypočetla na 36.891 lir, bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolání žalované potud, že přiznal žalobkyni pouze 33.358 lir.

D ů v o d y:

Žalující firma domáhá se na žalované firmě náhrady škody ve smyslu čl. 355 až 357 obch. zák., kterou utrpěla tím, že žalovaná bezdůvodně odepřela jí dodávku jednoho vagonu skleněných pohárků, t. j. 40.000

kusů, které dne 5. srpna 1919 za 41.600 Kč v Praze od ní byla koupila. Žalobkyně domáhá se náhrady konkrétní škody, záležející v rozdílu mezi smlouvenou cenou kupní a mezi cenou, kterou sama při krycí koupě, uskutečněné dne 5. srpna 1920 v Terstu, za pohárky téhož množství a téže jakosti v sumě 52.000 lir zaplatiti musila. Podle toho bylo zjistiti rozdíl mezi původní cenou 41.600 Kč a mezi cenou 52.000 lir, při krycí koupě zaplacenou. Žalobkyně na základě tvrzeného kursu ze dne 5. srpna 1920, tedy ze dne provedené krycí koupě, kdy prý československá koruna rovnala se 0.33 lirám, přepočítla původní kupní cenu 41.600 Kč na 13.728 lir a vypočetla rozdíl na 38.272 lir a navrhla po srážce 10% za dovozní a clo v částce 1.381 lir odsouzení žalované firmy k zaplacení zbytku 36.891 lir. Oba nižší soudy, zjistivše na základě dopisu Bankovního úřadu ministerstva financí a posudku znalce kursu italských lir v první polovici srpna 1920 asi na 0.35, přidržely se onoho výpočtu žaloby a odsoudily žalovanou podle žalobní žádosti. Žalovaná již při ústním líčení dne 22. března 1922 tvrdila, že rozdíl mezi původní cenou zboží a cenou jeho v čas krycí koupě byl značně menší, než žádá žalobkyně. Vzhledem k této námitce bylo na žalobkyni, by tvrzenou konkrétní škodu dokázala. Právem vytýká žalovaná odvolacímu soudu nesprávné právní posouzení věci v tom směru, že pokládá za rozhodný den pro přepočítání smlouvené kupní ceny v československých korunách na liry teprve den provedené krycí koupě, t. j. 5. srpen 1920, a nikoli den původní smlouvy, t. j. 5. srpen 1919. Jest zřejmo, že, má-li se správně vypočísti rozdíl mezi oběma cenami, vyjádřenými v různé měně, a požaduje-li žalobkyně rozdíl tento v lirách, nutno původní cenu, vyjádřenou v Kč, přepočísti na liry a to podle dne původní koupě, t. j. 5. srpna 1919. Toho by nebylo třeba jen tehdy, kdyby bylo zjevno, že kursovní poměr československé koruny podle stavu ze dne 5. srpna 1919 vůči lire byl stejný nebo nepříznivější, než podle stavu ze dne 5. srpna 1920, neboli kdyby za 41.600 Kč nebylo bývalo možno ani dne 5. srpna 1919 dostati více lir než 13.728, neboť pak by se žalované křivda nestala. Ale tomu tak není, neboť podle zprávy Bankovního úřadu ministerstva financí v Praze ze dne 30. října 1921 byl kurs italských lir v době od 1. do 13. srpna 1919 — tedy také dne 5. srpna 1919 — 241 peníze a 244 zboží. Tuto zprávu jest vzíti za základ dalšího výpočtu, protože vyžádána byla procesním soudem podle průvodního usnesení a byla při ústním jednání dne 22. března 1922 bez jakýchkoliv námitek stran proti správnosti přečtena. Ostatně jest to listina veřejná, která podle §u 292 c. ř. s. tvoří plný důkaz o svém obsahu. Přepočte-li se kupní cena 41.600 Kč podle zmíněného kursu 100 lir : 241 Kč na liry, rovná se 17.261 lirám, takže rozdíl zmenší se o 3533 lir na 33.358 lir s příslušenstvím, kterouž částku bylo toliko přiznati a žalobní žádost co do zbytku zamítnouti.

Ve všech ostatních směrech jest dovolání neodůvodněno. Žalovaná vytýká odvolacímu soudu kusost řízení a nesprávné právní posouzení věci z toho důvodu, že nebyly provedeny důkazy o jejím tvrzení, že vývozní povolení na prodané skleněné pohárky bylo jí odepřeno a nebylo vůbec dosažitelné, čímž prý by byla prokázána neplatnost úmluvy, že

zboží, pro vývoz určené, má býti dodáno v tuzemsku, totiž v Praze. Dovolání není opodstatněno. Podle skutkového zjištění nižších soudů bylo mezi stranami dodatečně v dubnu 1920 ujednáno, že žalovaná v případě odepření povolení k vývozu dodá zboží v Československé republice. Platnosti této úmluvy nijak nejsou na úkor vládní nařízení ze dne 28. listopadu 1919, čís. 645 sb. z. a n., vyhláška ze dne 10. dubna 1920, čís. 241 sb. z. a n. a vládní nařízení ze dne 9. prosince 1919, čís. 653 sb. z. a n., podle kterých vývoz bez řádného povolení byl zakázán. Úmluva ta neznamenalá obcházení těchto předpisů, zvláště když podle dopisu speditera ze dne 26. června 1920. chtěla si žalující firma vývozní povolení sama opatřiti, když podle spisů ministerstva obchodu takové vývozní povolení již dne 27. května 1920 v ministerstvu obchodu bylo připraveno a když konečně žalující firma, třeba byla firmou cizozemskou, mohla zboží platně koupené v tuzemsku dále zciziti. (Čl. 338 obch. zák., § 1053 obč. zák. a § 33 obč. zák.). Nebylo proto třeba zjišťovati, zda vývozní povolení bylo odepřeno, zda bylo nedosažitelné a z jakého důvodu se tak stalo, a není v tom směru ani řízení odvolacího soudu kusem, ani jeho právní posouzení nesprávným.

Čís. 3707.

Kdo bez vědomí a svolení vynálezce dal pro svůj podnik zapsati a chrániti vzorky a dle nich další zboží vyráběl a do oběhu uváděl, jest povinen přivoditi výmaz vzorků a zdržeti se další výroby a dalšího prodeje zboží dle vzorků. Nárok tento může vynálezce uplatňovati žalobou. Vymohl-li si škůdce ochrannou známku pro druh předmětů, neobmezený na vzorky vynálezcovy, nemůže se vynálezce domáhati i přivodění výmazu této ochranné známky.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1924, Rv I 17/24.)

Žalobce, zaměstnanec v závodě žalovaného Viléma R-a, vynalezl vzorky hasících přístrojů, jež si dal žalovaný bez žalobcova vědomí zarejstřikovati u obchodní a živnostenské komory v Praze pod čís. 9845 a 9882 a kromě toho vymohl si zápis ochranné známky »Hasan« pro »Hasící přístroje, jejich součásti a příslušenství, chemické výrobky.« Žalobce domáhal se na Vilému R-ovi, by se zdržel další výroby a dalšího prodeje hasičského přístroje známky »Hasan« a vzorků pod číslem rejstř. 9845 a 9882 u obchodní a živnostenské komory v Praze zapsaných a by přivodil výmaz ochranné známky »Hasan« a vzorků pod rejstř. 9845 a 9882 u obchodní a živnostenské komory v Praze zapsaných. O b a n i ž š í s o u d y uznaly dle žaloby. N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolání žalovaného potud, že zamítl žalobní žádost, by bylo uznáno právem, že jest žalovaná strana povinna ochrannou známku »Hasan« u obchodní a živnostenské komory zapsanou přivést k výmazu, jinak napadený rozsudek potvrdil.

D ů v o d y:

Především dlužno poukázati k tomu, že žalobce neopírá svůj nárok o právo, založené pro něho registrací známky neb vzorků a že se také